

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТ

МЕСЕЧНА ПРИТУРКА „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. Църковни учреждения, др. за година месец а 80 лева (сжшо); а 50 лева (сжшо); мо годишен и въ пр вестникъ—100 лв. С което се отнася до турката, да се адреси

ария: За всички абонати, учители, частни лица и матими на два пжти); за 6 единъ пжть); за 3 месе бина (абонаментът е са 0 лева. III. Само „Църковенъ а култура“—40 лв. Всичко, енъ вестникъ“ и при в. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“

Непомѣстени ръкописи не се връщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печататъ на последнитъ страници. Плаше се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитъ — последнитъ получаватъ 30% отстъпка

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Богъ на помощь! — † Софийский Стефанъ.
2. „Защо се вълнуватъ народитъ?“—† Пловдивский Кирилъ.
3. Реформиране на духовнитъ училища въ Ромъния — Сим. Симеоновъ.
4. Вѣра, надежда и любовь. — А. Тодоровъ.
5. Обществено нехайство и духъ на поражение. — В. Делиганевъ.
6. Изъ духовната съкровищница на Църквата.
7. Бележки и отзиви.
8. Книги.
9. Изъ печата.
10. Официаленъ отдѣлъ.
11. Седмиченъ прегледъ на събитията.
12. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
13. Обявления.

† Софийский Стефанъ.

Богъ на помощь!¹)

Во имя Отца и Сына и Святаго Духа.

Господинъ Председателю на Народното Събрание,
Господинъ Министъръ-Председателю,
Господа Министри,
Господа народни представители,

Цѣлокупниятъ български народъ въ новата си лѣтопись отбелязва днесъ важенъ исторически актъ. Както чухте, Царътъ на българитъ отъ висотата на трона си именно тукъ, въ върховната институция на държавата ни — парламента, прокламира тържеството на всенароднитъ чаяния и идеали. Кому дължимъ това тържество? Преди всичко на Вседържителя Бога и на висшата добродетель, именувана търпение, която е угодна Богу и полезна намъ. Наистина, търпението, провеждано съ разумъ и мъдростъ и изгаряно въ любовта къмъ върховния дългъ на вѣрна и предана служба Богу и народу, безспорно, е възвишена добродетель, увѣнчавана винаги съ победни и спасителни успѣхи. Слава на Бога, първиятъ

български гражданинъ — Държавниятъ ни глава, най-добре познава и обладава въ свършенство тая висша и свещена добродетель. За щастие, нашиятъ народъ има надъ себе си, надъ своята история, ореола на тая чудно красива и ползотворно могъща добродетель. На нея той дължи своето възкресение отъ петвѣковната гробница на двойното си робство. Чрезъ нея той притежава величавитъ страници на новата си лѣтопись, въ която подвигътъ на възраждането се откроява като истинско чудо на възкресение. Въ нея той отново се ражда, расте и възмъжава, за да пише героични епопеи и да очертава творчески епохи на културни победи, завоевания и постижения. Съ тая велика добродетель, въпрѣки превратноститъ на сждбата, българскиятъ народъ днесъ е почти освободенъ и обединенъ. Да, класическото търпение на народа ни заслужено е възнаградено, и ние горещо желаемъ то да стане още по-мощенъ стимулъ въ пжтя на държавното ни строителство. Това се налага отъ събитията, които тъй вихрено и страхотно сж обхванали голѣми и малки, близки и далечни народи и държави. Това е повеля на българското право, което презъ несломимата мощъ на търпението разумно и мъдро трѣбва да се утвърди на желания епохаленъ краегъленъ камъкъ, който е дълженъ въ равновесие и хармония да издържа международната сграда на утрешния день и да подслони правата на всички народи въ миръ и любовь, кждето най-после и многострадална България да бжде справедливо задоволена и удовлетворена.

Господа народни представители,

Чухте словото на Царя, тържествено отправено вамъ отъ височайшия тронъ. Да е благоднесено. Съ него Царътъ на българитъ, като открива вратитъ на 3-та редовна сесия отъ XXV Обикновено Народно Събрание, ви дава рамкитъ, въ които да внесете съдържанието на вашата висока и отговорна служба. Но, за да бжде законодателната ви дейность изобилна и ползотворна, Св. ни Църква, тая чадолюбива майка, ви напомня спасителното жизнено начало: безъ Христа вие нищо не можете да творите, както Той ни казва: „Безъ Мене не можете да вършите нищо“. И затова тутакси подиръ Тронното слово ние възнасяме гореща молитва къмъ Бога да ви осѣни

¹) Речь, произнесена отъ Високопреосвещения митрополитъ Стефанъ при откриване 3-та редовна сесия на XXV-то Обикновено Нар. събрание на 28 октомври 1941 г.

да имате необходимитѣ сили за най-добросъвѣстна народополезна работа и да преизпълни душитѣ ви съ онова вжтрешно горение на вѣрата и предаността къмъ Църква, Отечество, Царь и народъ, които стоятъ въ дълбочинитѣ на българското духовно и национално битие като неугасима лампада, винаги сочеща вѣрно и неизмѣнно спасителния пѣтъ на всепобеждаващата Божия благодать, съ помощта на която само можете да коронясате грижитѣ, усилията и ревността на служението си съ пълень успѣхъ!

И тъй, съ Божието благословение влѣзте смирено и бодро въ светилището на върховната държавна институция като истински народни пълномощници и желани народни избраници, за да въздигате, по зова и желанието на Първенеца на народа — Царя на българитѣ, разумно и всеотдайно суверенитета на народа до сияйнитѣ върхове на неговитѣ всеобемлющи права и съкровени стремежи и идеали, винаги въ хармония съ това, което той е билъ, е и трѣбва да бѣде. Нека вашитѣ начинания и дѣла бждатъ лишени отъ недостатъцитѣ на увлѣчението, предразсѣдѣцитѣ, подценяванията или надценяванията, за да носятъ печата на обективната мисль, добрата воля и светото чувство, т. е. да сж деяния на истинско свещенодействие предъ върховнитѣ нужди и повели на народа, сувереннитѣ права на когото сж ви изпратили и поставили тукъ въ служението на законодатели и първенци въ широкия просторъ на обществеността. Помнете винаги, че „безъ Бога — ни до порога, а съ Бога — повсюду“, както казва руската народна мъдрость. Прочее, съ Бога напредъ вървете твърдо и увѣрено въ пѣтя на вашия високъ жребий и въ единомушие и единомислие градете духовното и политическо единство на българския народъ, за да бѣде и пребѣде българската държавна челядь въ разцвѣтъ на своитѣ сили, могща и благоденстваща въ всестранното си развитие и благоденствие за славата на Бога и за величието на цѣлокупна България.

Богъ на помощь! На добъръ ви часъ!

† Пловдивский Кирилъ.

„Защо се вълнуватъ народитѣ ...?“

(Пс. 2,1).

Народитѣ се вълнуватъ, защото отношенията между тѣхъ не се опредѣлятъ отъ началата на морала и идеитѣ на разума, а отъ безогледенъ егоизъмъ, който създава безредие и кървави стѣлководия. За всѣки съвремененъ човѣкъ звучи крайно утопично позоваването на морални и разумни идеи за уреждане на отношенията между народитѣ. Белегъ на утопично мислене е да се смѣта, че тия идеи могатъ да иматъ нѣкаква конструктивна сила въ живота на държавата или въ международнитѣ отношения. И, въпрѣки това, разумътъ и моралното съзнание не могатъ да се освободятъ отъ това утопично мислене, защото вълненията и нещастията на народитѣ се дължатъ именно на моралното безредие и неразумнитѣ отношения въ свѣта.

Какво предизвиква сегашната голѣма и крвопролитна война? Кои сж причинитѣ на войната? Несправедливиятъ редъ, който бѣ установенъ въ свѣта съ правото на силния. Несправедливиятъ редъ е безредие, което постоянно смущава живота на народитѣ. Ние непосредно почувствувахме и разбрахме, какво значи несправедливъ редъ. Версаилската система обезпави нашия народъ и го постави въ условия, при които той не можеше нормално да сжществува и напредва. Българската земя бѣ разпокъсана, въ тѣснитѣ граници на свободната земя едва можеше да се живѣе. Българитѣ отъ заграбенитѣ ни земи бѣха жестоко преследвани и прогонвани. А правото безспорно бѣ на наша страна, защото и земята, която похитиха, и народътъ, който поробиха, бѣха наши. Защо ни ги отнеха? Или тия, които уреждаха сѣдбинитѣ на народитѣ въ парижкитѣ предградия, не знаеха, кому принадлежатъ тия земи, щедро раздадени по благоволение? Разбира се, че знаеха, и то много добре. Но ние бѣхме наказани, задето участвувахме въ войната и бѣхме победени. За какво, обаче, участвувахме въ войната? Нали за тия наши земи? Българскиятъ народъ не води завоевателна война, война за чужда земя, за икономическо разширение, за национално-стопански изгоди. Такава една война не би била популярна у насъ, между другото, и поради характера на нашето национално стопанство, предимно, ако не почти изключително, земеделско, което при съвременния свой стадий не се нуждае отъ разширение, а само отъ обезпечаване на неговото мирно развитие и износни пѣтища. Ние водихме война за нашето морално сжществуване като нация, т. е. за освобождението и за обединението на цѣлия ни народъ и на земитѣ ни.

Между насъ и нашитѣ съседи се създадоха по тоя начинъ отношения, които, въпрѣки всичко, не можаха да станатъ искрено добросъседски. Българскиятъ народъ остана докрай ревизионистиченъ, защото не можеше да се примири съ насието и съ безправие.

Но каквото стана съ насъ, стана и съ други народи. Отъ единъ немораленъ и неразуменъ редъ не може да се очаква нищо добро. Единъ голѣмъ народъ, какъвто е германскиятъ, бѣ подложенъ на нарастваще обедняване. При съвременната форма и ръстъ на стопанския животъ на Германия би било неразумно да се мисли, че германскиятъ народъ би могълъ да сжществува икономически и правилно да се развива безъ суровини за своята индустрия и безъ пазаръ за индустриалнитѣ си произведения. Това е въпросъ на животъ. Тѣй че не само неразумно, но и неморално е да се пресичатъ всички пѣтища за стопански напредъкъ на единъ народъ, който се задушава и стои предъ заплахата на гладъ и на вжтрешнитѣ безредия.

Друго би било, ако се правѣха нѣкакви морални възражения срещу стопанския империализъмъ изобщо. Такова нѣщо, обаче, нѣма, защото тѣкмо най-империалистичната държава, каквато е Англия, оспори искането да се установи справедливостъ въ разпредѣлението на свѣтовнитѣ блага.

Тоя неразуменъ редъ и това морално безредие, които опредѣляха отношенията между народитѣ, предизвикаха войната. Ако целитѣ на днешната война сж да се премахнатъ моралното безредие и неразумниятъ порядъкъ, народитѣ наистина ще бждатъ близо до единъ по-траенъ и желанъ миръ. Ако, обаче, целта на войната се поставя въ запазване

на предвоенното положение, въ неразумното и неморалното статукво на Версайската система, мирътъ ще се отдалечи.

Единъ миръ желателенъ, отъ гледище на благото на народитъ и на цѣлото човѣчество, е онзи, който ще бѣде по-близу до моралнитъ и разумни условия за отстраняване на безредието въ международнитъ отношения или поне на остритъ му кризи. Това значи такъвъ миръ, който ще зачете правото на свободно народностно съществуване въ етническитъ и исторически граници на народитъ, а също така и справедливостъ въ разпредѣление на свѣтовнитъ блага, за да нѣма народи, които да изнемогватъ.

Българскиятъ народъ нито въ миналото, нито сега предявява искания, които да сж въ противоречие съ условията за единъ разуменъ и мораленъ редъ въ Европа, и частно на Балканския полуостровъ. Ние не искаме да придобиваме чужда земя, да поробваме съседни народи, да спъваме икономическото имъ развитие. Затова на българския народъ най-вече прилягатъ възвестенитъ принципи на новия европейски редъ. Тѣ му обезпечаватъ правото и възможността свободно да напредва, безъ да прѣчи другиму.

Народитъ се вълнуватъ, защото не разумътъ и моралътъ опредѣлятъ реда въ свѣта, а насилието, националниятъ егоизъмъ и слѣпитъ сили на стопанското съперничество. Тѣй ще бѣде, докле дойде новото време.

Реформиране на духовнитъ училища въ Ромъния.

Отъ редица години въ Ромъния настойчиво се говори за необходимостъ отъ коренни реформи въ духовнитъ училища. Още презъ времето на патриархъ Мирона (†1938 г.) бѣха предлагани отъ видни богослови и църковници всевъзможни мнения по този въпросъ. Голѣмитъ политически сътресения, презъ които премина ромънскиятъ народъ въ последно време, парализираха до известна степенъ творческитъ сили на нацията. Вниманието на всички бѣ насочено единствено върху голѣмитъ въпроси за запазване вътрешното единство и цѣлостта на държавата. Църквата, която също бѣ въввлѣчена въ водовъртежа на събитията, бѣ заета повече съ общонационалнитъ въпроси на деня и въ търсене на пжтица и срѣдства за тѣхното разрешение. Участието ѝ въ вътрешнитъ политически борби се отрази доста неблагоприятно върху нейния престижъ и вътрешно единство. Въпросътъ за реформитъ въ духовното образование оставаше на заденъ планъ. Но той не бѣ забравенъ отъ висшата църковна власть.

Негово Блаженство патриархъ Никодимъ не е изпускалъ нито единъ случай да изтъкне предъ църковнитъ и обществени срѣди, че бждещето на Ромънската православна църква зависи отъ начина, по който става подготовката на нейнитъ бждещи служители. Нѣкои слаби страни на църковния животъ водятъ началото си отъ нецелесъобразното устройство на духовнитъ училища. Своитъ разбирания за бждещето устройство на духовнитъ училища патр. Никодимъ се е стараелъ всъчески да направи достойние на всички църковни, богословски и обществени срѣди. Въ основата на тия разбирания лежи принципътъ, че Църквата трѣбва сама да се грижи за подготовката на бждещитъ си

служители, така както войската сама подготвя войнитъ споредъ своитъ цели и задачи.

Напоследъкъ Негово Блаженство обнародва въ официалния органъ на Ромънската православна църква (Biserica ortodoxa romana, № 7-8, 1941 год.) единъ законопроектъ за устройството на религиозното обучение въ Ромъния. Този законопроектъ, както и обширната мотивировка (expunere de motive), която го предхожда, представя интересъ, както по своитъ основни тенденции, така и по сведенията, които ни даватъ възможностъ да добиемъ представа за общото интелектуално състояние на ромънския православенъ клиръ.

Религиозното обучение въ Ромъния, споредъ тоя законопроектъ, се предава въ три вида учебни заведения: нисши, срѣдни и висши (чл. I, ал. 1—3).

1. *Нисши духовни училища* подъ ведомството на Църквата сж пѣвческитъ училища. При всѣка епархия функционира по едно пѣвческо училище, имащо за целъ да подготвя църковни пѣвци. Състои се отъ 4 годишенъ курсъ, въ който сж застъпени теоретически и практически църковни и общообразователни дисциплини: ромънска църковна и гражданска история, ромънски езикъ, математика, агрономство, хигиена, литургия, източно и западно пѣние. Постъпващитъ въ пѣвческо училище трѣбва да иматъ най-малко основно образование (чл. II, ал. ал. 1—8).

2. *Срѣдни духовни училища* сж конфесионалнитъ лицеи, които замѣстятъ досегашнитъ духовни семинарии. По програма на обучение тѣ съ нищо не се различаватъ отъ държавнитъ лицеи. Тѣхното ръководство ще бѣде повѣрено на свещеници (директори и поддиректори), които ще иматъ за свой дългъ да даватъ религиозно-нравствено възпитание на учащитъ се, да имъ обяснятъ църковнитъ служби и да ги научатъ да ценятъ Църквата и ролята ѝ въ националния и общочовѣшкия животъ. Възпитаницитъ на тия конфесионални лицеи ще могатъ да избиратъ свободно карьерата си въ живота. Тѣзи отъ тѣхъ, обаче, които се решатъ да приематъ непремѣнно духовенъ санъ, при преминаване за VII кл. ще подадатъ декларация, потвърдена съ подписитъ на родителитъ си. Тѣ ще посещаватъ специална програма, въ която, освенъ предвиджанитъ предмети за държавнитъ лицеи, ще се предаватъ и нѣколко встъпителни богословски науки: литургия, източно пѣние, догматика и църковна история. Завършилитъ съ успѣхъ този курсъ на конфесионалнитъ лицеи ще могатъ да постъпятъ безъ конкурсенъ приемъ изпитъ въ богословскитъ академии и факултети. (Чл. III, ал. ал. 1—5). Конфесионални лицеи ще има въ всѣка епархия (епископия).

3. *Висшитъ духовни училища* сж: богословскитъ академии, богословскиятъ факултетъ, църковната художествена академия и църковната музикална академия. Духовнитъ академии иматъ задачата да подготвятъ кандидати за селски свещеници, които по късно, — следъ 5 год. служебенъ цензъ и чрезъ конкурсенъ изпитъ, ще могатъ да ставатъ и градски свещеници. Такива академии ще има при всѣка митрополия, т. е. въ: Крайова, Сибиу, Букурещъ, Яшъ, Черновицъ и Кишиневъ. Курсътъ имъ е четиригодишенъ. Студентитъ приематъ добра теоретична и практическа подготовка въ специални пансиони, подъ контрола на Кириарха отъ съответната епархия, подъ чието ведомство се намира и академията (Чл. IV, ал. ал. 1—8).

Богословскиятъ факултетъ (въ Букурещъ) има чисто научни богословски задачи: да подготвя изследвачи въ богословскитъ дисциплини и да дава насоки въ всички области на църковния животъ. Курсътъ на

богословския факултетъ е сжщо четиригодишенъ. Въ него могатъ да постъпятъ както завършилитѣ конфесионалнитѣ лица, така и завършилитѣ богословска академия, които желаятъ да получатъ нѣкоя научна титла: лисансие или докторатъ. Завършилитѣ богословска академия се освобождаватъ отъ 2 годишно посещение на лекции въ богословския факултетъ. Завършилитѣ богословския факултетъ могатъ да ставатъ градски свещеници, учители по религия въ срѣднитѣ учебни заведения, игумени на манастири, църковни ревизори и висши църковно-административни чиновници. Тѣ носятъ учената степенъ *лисансие* (*licenta*).

Богословскиятъ факултетъ дава и докторска титла на ония, които, следъ като получатъ учената степенъ *licenta*, следватъ специални курсове (3 години) при факултета по една опредѣлена специалностъ, подъ ръководството на професоръ-специалистъ. Накрая кандидатътъ представя две научни тези, които, следъ писмени отзиви отъ двама професори, ще бждатъ защитени предъ една 5-членна комисия. Получилитѣ докторска титла могатъ да кандидатствуватъ за заемане на професорски катедри въ богословския факултетъ и богословскитѣ академии. При обявяване на конкурсъ за заемане на професорска катедра Св. Синодъ представя своето мнение относно чистотата на православието и обществената дейностъ на кандидатитѣ. Чрезъ това право висшата църковна властъ упражнява върховенъ надзоръ въ научния богословски животъ на страната.

Въ столицата на Ромъния ще функциониратъ още: 1) *една художествена академия* за подготовка на иконописци и за изследване на църковно-строителното и декоративно изкуство въ духа на православната традиция и 2) *една музикална академия* за изучаване и съживяване на източното църковно пѣние и хоровото дѣло. Курсътъ на дветѣ академии е четиригодишенъ и въ тѣхъ постъпватъ завършилитѣ конфесионални лица въ страната (Чл. чл. VI и VII).

Цѣлиятъ духовно-дидактиченъ апаратъ се намира подъ висшия надзоръ на Св. Синодъ въ малъкъ съставъ, който упражнява своя надзоръ чрезъ два специални органи: а) *Постояненъ съветъ* за религиозното образование (съставенъ отъ представители на Синода, конфесионалнитѣ лица, богословскитѣ академии, богословския факултетъ, музикалната и художествена академия) и б) *канцелария* съ отдѣли за всѣки видъ учебни заведения (чл. VIII).

Реформирането на духовнитѣ училища се налага отъ новитѣ условия, при които се развива църковниятъ животъ въ Ромъния. Въ настояще време тамъ има нѣколко пѣвчески училища, десетина духовни семинарии, четири духовни академии (въ Трансилвания), три богословски факултети (въ Букурещъ, Черновицъ и Кишиневъ¹⁾ и една църковна музикална академия (въ Букурещъ). Развитието на висшитѣ богословски училища стигна до тамъ, че всичкото свещенство на Ромънската православна църква се рекрутира изключително отъ кандидати съ висше образование, чийто брой нарастна извънредно много. Създаде се дори едно тежко положение на безработица въ Църквата. Покойниятъ патр. Миронъ се безпокоеше за сждбата на кандидатитѣ за свещеници въ неговата (Унгро-Влахийска) епархия, чийто брой надминаваше 1000 души. Негово Блаженство патр. Никодимъ сжщо изтъква факта, че за една вакантна енория се явяватъ често

пжти повече отъ 30 кандидати. Най-отчаяно бѣ положението на семинариститѣ, които не можеха да заематъ свободни енории, а правата имъ въ други области на живота бѣха ограничени.

Съ новия законъ се създава единъ отдушникъ на това положение. Завършилитѣ конфесионални лица ще могатъ свободно да избиратъ своето звание въ живота. На висшитѣ духовни училища се възлага ролята да подготвятъ духовнитѣ служители. Сегашиятъ богословски факултети даваха теоретически научни познания. Практическитѣ занятия (литургическа практика, пѣние, катехетика) бѣха много слабо застъпени въ тѣхъ. Богословскитѣ академии, подъ непосредственото ведомство на Църквата, по-добре ще отговарятъ на задачата, да подготвятъ бждещитѣ ѣ служители.

Този е смисълътъ и значението, които се отдаватъ на проектиранитѣ реформи въ ромънскитѣ духовни училища. Авторитетътъ и амбицията на патр. Никодима сж залогъ за усиленото имъ прокаране и благотворното имъ отражение въ църковния животъ, който при всичкия си блѣсъкъ и развитие се нуждае отъ по стройна и целесъобразна съ времето организация.

Сим. Симеоновъ.

Вѣра, надежда и любовь.

Три свѣтлина свѣтятъ въ този животъ — вѣрата, надеждата и любовта. Безъ тѣзи три добродетели животътъ на човѣка би билъ пустъ, празенъ, безъ смисълъ и цель. Тѣ придаватъ на живота стойностъ и го правятъ красивъ и приятенъ. Отъ тѣхъ се нуждае всѣки човѣкъ, безъ разлика на положене, образование и възраст. Тѣ сж храма за душата, арфа за сърдцето.

Вѣрата придава на живота другъ видъ. Тя е тихо упование въ Невидимия, но Вездесжщъ Богъ. За отпадналия и отчаяния вѣрата е утеха и приятна отмора. Само който е вкусилъ отъ нея, би могълъ да каже колко е приятно да се живѣе презъ този животъ въ неразривна връзка съ нея. И все пакъ, колкото и да е голѣмо нейното значение за този животъ, ще дойде нѣкога день, когато и тя ще стане безпредметна, когато свѣтътъ не ще се нуждае вече отъ нея. Защото тия, които сж я съхранявали въ сърдцето си и сж живѣли съ нея, ще бждатъ вѣчно съ Онзи, въ Когото сж вѣрвали. Ще има и тя край, ще престане да съществува.

Надеждата е сжщо така по стойностъ и качество равна на вѣрата. Тѣ сж една съ друга тѣсно свързани и тамъ, кждето е едната, тамъ е и другата. Надеждата е най-голѣмата утеха и радостъ на човѣка. Та безъ надежда какво би представлявалъ човѣшкиятъ животъ? Нима има човѣкъ безъ надежда? Нима ще се намѣри такъвъ, който да не е вкусвалъ отъ нейнитѣ животворни и благодатни извори? Такъвъ нѣма и не ще се намѣри. Животъ безъ надежда е изправенъ предъ катастрофа. Когато надеждата изчезне, отчаянието е готово да навлѣзе. Надеждата дава импулсъ за творчество и работа. Тя окриля духа на човѣка. Християнската надежда е едно голѣмо небесно благо. Съ нея заживѣ първиятъ човѣкъ следъ грѣхопадението, очаквайки избавление отъ това, което последва отъ непослушанието. Съ нея живѣха патриарситѣ, апостолитѣ и всички християни до днешъ, и съ нея ще затворни очитѣ си и последниятъ човѣкъ. Тя е вѣчниятъ спжтникъ на всѣки вѣрващъ. Никой не би могълъ да каже, че не се нуждае отъ нея. Както оазисътъ въ пустинята носи радостъ и покой за пжтника,

¹⁾ Богословскитѣ факултети въ Кишиневъ и Черновицъ временно функционираха въ Яшъ и Сучава, докато траеше съветската окупация на Буковина и Бесарабия.

така и надеждата има сжщото благотворно влияние надъ отчаяната душа. Въпрѣки това, обаче, ще дойде денъ, когато и тя ще бжде излишна, защото всичко ще бжде изпълнено и нѣма да има какво да очаква човѣкъ. Ще престане и тя съ завършека на човѣшкия животъ. И колкото голѣма и велика да е, единъ денъ и тя ще стане за човѣка излишна.

Третата свѣтлина-добродетель—любовта, съ право може да се нарече корона на всички добродетели. Ней апостолъ Павелъ нарича най-голѣма. Тя е сжщността на християнския животъ. Въ нея се съдържа всичко това, което Богъ иска отъ човѣка. Тя е двигателтъ на живота. Тази чародейна сила е въ състояние да извърши чудеса, да преобрази свѣта, да внесе нова струя и въ най-тъмния кжтъ на човѣшкия животъ. Любовта е основното качество на Бога. Тя е частъ отъ Него, защото Богъ е любовъ. Ние знаемъ, че Богъ е вѣченъ, следователно, и любовта е вѣчна. Както Богъ нѣма начало и край, така и любовта е безначална и безкрайна. Тя никога нѣма да стане излишна. Никога нѣма да престане да сжществува, но ще живѣе вѣчно. Тя е необходима не само въ този животъ, но и въ бждещия ще продължава да подхранва праведнитѣ и да ги прави щастливи и велики. Тя обкржжава трона на Бога и всѣки, който е напоенъ отъ нейната атмосфера, е вече въ подножието на Отца.

Тѣзи сж тритѣ добродетели, отъ които човѣчеството най-много се нуждае. Въ тѣхъ се крие таинствената сила за новъ животъ, животъ пьленъ съ миръ, благословение и благоденствие. Тѣ сж даръ отъ Бога, и всѣки, който е роденъ отъ Него, ще ги получи щедро и даромъ.

А. Тодоровъ.

Обществено нехайство и духъ на пораженство.

Когато единъ народъ е въ цвѣтежа на своето политическо сжществуване, стопанско благоденствие и културенъ възходъ, не е рѣдко явление да заседне въ съзнанието на обществото отъ всички слоеве — „което е днесъ, ще бжде и утре“, ей тѣй, като нѣкое Божие предопредѣление.

Тѣй, напримѣръ, когато нѣвгашниятъ Римъ цвѣтѣше и владѣше свѣта, се дойде до лозунга: „Дето е добре, тамъ е отечеството“. За момента това е било за повърхностния наблюдател истина, защото Римъ е навѣкжде. Но, по-нататкъ, общественото нехайство, изразено въ този лозунгъ, доведе нещастieto на Римъ.

Въ по-ново време голѣма частъ отъ руското общество се надѣваше само на географската истина, че необятна е руската земя и отъ Бога надарена съ всички богатства, и на военнитѣ надежди, че милионенъ е рускиятъ народъ, за да бжде достатъченъ материалъ за Брусиловски атаки. Така се стигна до обществено нехайство, което роди пораженството.

Туй последното пѣкъ, съ подхранване надеждата у народа за блестящо „утре“, доведе революцията. Действителността, обаче, на днешнитѣ дни ни показва, че мизерията, която нѣкога общественото нехайство не виждаше, не е излѣкувана и отъ революцията. Напротивъ, тя дори е увеличена, защото революцията, въ желанието си да завладѣе цѣлия свѣтъ, превърна хлѣба въ желѣзо. Ако бѣше само да се пазятъ границитѣ, щѣше да има нужда отъ по-малко желѣзо, но щѣше да има повече хлѣбъ.

Ако човѣкъ се поразходи изъ територията на

бивша Югославия, ще види на лице плодетѣ сжщо на обществено нехайство.

Но да не разгрѣшаме само страницитѣ отъ историята на други народи. Ако разгрѣнемъ и нашата история, ще намѣримъ страници, кждето пише, че общественото нехайство въ голѣма степенъ допринесе за нашето вѣковно робство. Пѣкъ и въ новата ни история има такива моменти и, за щастие, само моменти.

Така, когато се живѣе денъ за денъ, се стига до обществено нехайство, което е най-често истинската майка на пораженството.

Ако вземемъ обратното положение — когато народитѣ изживѣвагъ тежки дни на политическо, социално и културно сжществуване — тогава пакъ пораженскиятъ духъ е въ стихията си. Използувайки стѣсненото положение на народа, той не му казва истината, а само му шушне, че днесъ е лошо, и му обещава, че „утре“ ще е добре. Но какъ ще дойде това добре, нито нѣкой пита, нито пораженцитѣ могатъ да обяснятъ. Тѣ само използватъ тежкото положение на народа и държавата и се плодятъ като мухи на гнило.

И така постепенно, като се затвърди мисълта, че всичко е лошо, иде общественото нехайство, което служи само на изречението: „Каквото ще да става!“

Тукъ пѣкъ политѣ се смѣнятъ. Пораженскиятъ духъ създава общественото нехайство, което води до разложение и на народа, и на държавата.

Явно е, че общественото нехайство и духътъ на пораженството сж нераздѣлни спжтници.

Затуй, най-щастливи и дълголѣтни сж ония народи, които въ днитѣ на своя цвѣтежъ не допускатъ да се шири обществено нехайство, а въ дни на исторически моменти, свързани съ тяжеститѣ на свѣтовни проблеми, не познаватъ пораженството, защото сж калили духа си само за творчество и издържливостъ.

Трѣбва ли да изпущаме изъ предвидъ тѣзи исторически истини ние, българтѣ, днесъ? И то тъкмо днесъ, когато нашиятъ цѣлокупенъ народъ, обединенъ въ етническитѣ граници на своята държава, живѣе такъвъ върховенъ исторически моментъ, който му налага да използва всички възможности, за да покаже силата на своя духъ и правото да живѣе обединено?

Не трѣбва да се забравя, че този показъ на силата на духа и това подчертано право на историческо сжществуване могатъ да се подкопаятъ само отъ проявитѣ на обществено нехайство и на пораженски духъ.

Затуй вниманието на всички ржководни лица и мѣста трѣбва да бжде насочено тамъ: да не се допускатъ прояви на обществено нехайство, защото тѣ винаги постилатъ съ цвѣтя пжтя на пораженството.

В. Делиганевъ,
училищенъ инспекторъ
въ София.

Данѣкоплатци, искате ли вашитѣ данѣци да не се увеличаватъ? Запишете колкото вие възможно по-голѣми суми за сегашния държавенъ заемъ.

Изъ духовната съкровищница на Църквата.

Какъ да чествуваме св. мъченици.

Отъ свети Григорий Богословъ.

Какво да ви кажа днесъ достойно за това тържество, за да ви не отпусна гладни, защото азъ съмъ домакинътъ на това праздество! Братя, нека се очистимъ духовно, по примѣра на св. мъченици; по-вѣрно е да кажа: нека се очистимъ за Христа, както и тѣ сж се очистили за Него съ кръвъ и истина; нека се освободимъ „отъ всѣка сквернота на плътта и духа, като вършимъ свети дѣла съ страхъ Божий“ (2 Кор. 7, 1); нека се умиемъ, за да бждемъ чисти (Ис. 1, 16); „нека да представимъ тѣлата си въ жертва жива, света и благоугодна Богу, и това ще бжде нашето духовно богослужение“ (Римл. 12, 1), защото за чистия нищо така не е скъпоценно, както чистотата и очищението! Нека се подвизаваме заради подвижниците, да побеждаваме по примѣра на победилитѣ, да свидетелствуваме за истината по стѣпкитѣ на свидетелитѣ. Нека се подвизаваме противъ началствата и властитѣ на злото, противъ свѣтовластниците на тъмнината на този вѣкъ, противъ поднебеснитѣ и донебесни духове на злобата, противъ околнитѣ страсти и вътрешната брань въ самитѣ насъ, противъ нападенията отъ вѣнъ, които ежедневно се разрастватъ. Да се въоръжимъ съ търпение срещу раздражението, като противъ звѣръ; срещу езика, като противъ остъръ мечъ; да изгасимъ сластолюбieto, като огънь! Надъ всичко да възприемемъ щита на вѣрата, за да избѣгнемъ всички стрели на лукавия.

Страшна е тази война, внушително е това възстание, блестяща е тази победа. Ако затова ние сме се събрали и затова се стичаме още, наистина угодно е на Христа това наше праздество — ние действително почитаме св. мъченици, образувайки победни чети. Ако пъкъ имаме за целъ да угодимъ на стомаха; да се предадемъ на временни забави; да внесемъ тукъ суетното и тлѣнното; да намѣримъ тукъ мѣсто за гуляй и пиянство, а не за цѣломъждрие; да откриемъ време за покупки и житейски работи, а не за възходъ и обожествяване, къмъ които ни служатъ като посрѣдници св. мъченици — азъ не зная изобщо, дали това е прилично и полезно! Може ли да се сравни сламата съ пшеницата, и плътскитѣ забави съ подвижитѣ на мъченицитѣ! Следъ това желалъ бихъ да кажа нѣщо по-смѣло, но се въздържамъ отъ злоречие отъ уважение къмъ деня — въ краенъ случай ще кажа, че съвсемъ не това искатъ отъ насъ св. мъченици! И тѣй, братя, нека светото не извършваме нечисто, възвишеното — низко, честното — безчестно, кратко речено: да не празнуваме духовното по земно. Тържествува и иудейнитѣ, но по буква; празнува и елинитѣ, но въ угода на демонитѣ; а у насъ, понеже всичко е духовно: действие, желание, слово, даже походка, облѣкло, дори кимване, тѣй като духътъ върху всичко се простира и човѣкътъ чрезъ всичко се оформява въ Бога — то и тържествуването, и веселието сж и трѣбва да бждатъ духовни! Не ви запрещавамъ прилична почивка и развлѣчение, но забранявамъ всѣка неумѣреностъ. Ако ние се събираме и чествуваме духовно паметта на св. мъченици — ние ще се сподобимъ и съ тѣхната награда на небесата!

Отъ руски — *Ибр.*

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Изгрѣлата звезда на България никога нѣма да залѣзе.

Въ своето Тронно слово при откриване на Народното събрание миналата седмица, Н. В. Царьтъ най-напредъ изказа своята голѣма радостъ, която е радостъ и на цѣлия български народъ, че следваната отъ България външна политика даде най-щастливи резултати — обединението на нашия народъ. Следъ това Царьтъ подчерта, че въ сегашната борба за изграждане новъ въ Европа редъ, почиващъ на справедливостта, България отъ 1 мартъ тая година, съ единодушното одобрение на Народното събрание, се е присъединила къмъ Тристранния пактъ — заела мѣстото си тамъ, дето повеляватъ интереситѣ и чувствата на българския народъ.

По-нататъкъ, потвърждавайки възобновяването на традиционнитѣ приятелски връзки съ голѣми и малки държави и пълната готовност на нашата доблестна войска да даде своята дань въ изграждане на благоденствуваща Европа и да брани границитѣ на обединеното отечество, Н. Величество въ словото си изтъкна, че въ днешнитѣ сждбоносни времена нашиятъ народъ, при пълно запазване на реда въ страната, е отдаденъ на миренъ трудъ. „Предприетитѣ отвѣнъ опити да се смути спокойствието на страната — каза Царьтъ — се разбиха въ здравото национално чувство у българина и въ организираната сила на държавата. Народътъ съдействува най-енергично на властта, за да се обезвредятъ рушителитѣ на нашето единение и на държавната ни сигурност“.

Изброявайки следъ това предприетитѣ отъ правителството мѣроприятия за задоволяване нуждитѣ въ финансовата и стопанската областъ и за осъществяване полезни начинания въ новоосвободенитѣ земи, Царьтъ съобщи на народнитѣ представители, че презъ текущата сесия на Народното събрание правителството ще имъ предложи за обсъждане и одобрение редица законодателни мѣроприятия за насърчение на производителнитѣ сили на народа и за всеобщия напредѣкъ на страната, и той — Царьтъ — е убеденъ, че народнитѣ избраници ще дадатъ на правителството своята пълна подкрепа, за да може съ общи усилия да се изгради благополучието на уголѣмена и обединена България.

Тая мъдра и ясна царска речъ, въ която вѣрно е обрисувано външното и вътрешното положение на нашата държава и на която и въ чужбина навсѣкжде бѣ направена най-благоприятна преценка, още повече закрепява запаяния въ нашата страна редъ, още повече осигурява царуващето въ нея спокойствие, като дава възможностъ на всѣкиго — както много вѣрно отбеляза единъ столиченъ вестникъ — да си направи отъ нея заключение, че щастливата звезда на България, следъ толкова много страдания, е изгрѣла, но отъ насъ зависи тя никога да не залѣзе. А цѣлокупниятъ днесъ български народъ ще направи всичко, за да свѣти тя и грѣе вѣчно.

За отнетитѣ църковни имоти въ Македония.

„Вестникъ на вестницитѣ“ (брой 138 отъ 2 т. м.) дава изявленията, които Намѣстникъ-председателътъ на Св. Синодъ — Високопреосвещениятъ Видински митрополитъ Неофитъ, направилъ предъ едно отъ редакторитѣ му,

Следъ като съобщилъ за по-важнитѣ решения, взети отъ Св. Синодъ въ малъкъ съставъ въ досегашнитѣ заседания на зимната му сесия, а именно: по окончателното уреждане на въпроса за приемане въ нашитѣ духовни семинарии на 45 ученика, които сж следвали въ сръбски духовни семинарии, по окончателното уреждане на въпроса за откриване обща за цѣлата църковна област свѣщшолівница, а сжщо така по проучване въпроса за купуване и откриване на синодална печатница, твърде необходимата за отпечатване на богослужебнитѣ книги, отъ които всички наши църкви се нуждаятъ, Високопреосвещенный митрополитъ Неофитъ казалъ, между друго, и следното:

„Св. Синодъ въ пълненъ съставъ ще открие своитѣ редовни заседания на 12 того. Той ще има да разглежда редица въпроси, свързани съ функциитѣ на църковната управа въ цѣлата обединена църковна област. Ще има да се коригира бюджетътъ за идната година, който безспорно ще бжде много по-голѣмъ отъ тоя на миналата година. Ще има и единъ много труденъ въпросъ за разрешаване, който би могълъ да създаде голѣми неприятности. Това е въпросътъ за отнетитѣ имоти на църквитѣ въ Македония. Това сж имоти на екзархийскитѣ църкви, имоти на българската Екзархия, отъ които църковнитѣ настоятелства отъ стотина години сж придобивали приходи, за да поддържатъ своитѣ църкви и училища, както и да водятъ борбата за упазване националното съзнание въ народа и др. При все това, ние се надѣваме, че ще се намѣри начинъ за правилното разрешение на тоя чисто църковноправенъ въпросъ. Увѣрени сме, че църквитѣ нѣма да бждатъ лишени отъ приходитѣ на собственитѣ си имоти, тъй необходими за тѣхната издръжка“.

Акцията за зимна помощъ започна.

Отъ 8 години Софийската община всѣка година, преди да настѣпи зимата, организира събиране на зимна помощъ за беднитѣ столичани. Тая година акцията за зимна помощъ започна на 3 т. м. и ще трае до края на месеца. Комисии отъ дами и господа вече обикалятъ софийскитѣ банки, търговци и индустриалци, видни граждани и фирми и събиратъ дарения. Акционниятъ комитетъ завчера се обърна съ позивъ до гражданството, което миналата година за тая целъ бѣ жертвувало надъ 5 милиона лева. Комитетътъ взима мѣрки, щото тазгодишната акция съ своитѣ резултати значително да надмине всички досегашни.

Както съобщиха вестницитѣ, министърътъ на вътрешнитѣ работи г-нъ Габровски заявилъ, че акцията за зимната помощъ трѣбвало да бжде обща за цѣлото царство, както това е въ нѣкои други държави. За тая целъ щѣли да бждатъ организирани комитети, които ще се ръководятъ отъ едно срѣдище. Въ стюзническа Германия, напримѣръ, миналата година сж били събрани 27 милиарда лева зимна помощъ за беднитѣ германци. А тая година, както съобщаватъ германскитѣ вестници, събраната сума за зимна помощъ била съ 40 на сто по-голѣма отъ миналогодишната. Това показва, че доблестниятъ германски народъ държи рекордъ и въ благотворителността, като служи и съ нея за образецъ на всички народи. Германцитѣ, наистина, и въ тази областъ по-малко приказватъ, а повече работятъ. Тѣ, по думитѣ на Апостола (1 Иоан. 3, 18), обичатъ родния си братъ не съ думи или съ езикъ, а съ дѣла и истина. Нека и въ това ние напълно да имъ подражаваме.

Свети Климентъ Охридски — *животъ, дейностъ и жития*, отъ Д-ръ В. Сл. Киселковъ, София—1941 г. стр. 147, ц. 40 лева.

Тема, възделена за всѣко родолюбиво сърдце, и авторъ, познатъ на голѣмо мнозинство въ родината. Тема, която е първоизворъ на всичко свѣтло, трайно, славно и паметно въ историята на българския родъ, и авторъ, който скромно и непрестанно дълбае рудника на родната древностъ и, следъ упорита и грижлива разработка, поднася на разумния читателъ бисери отъ българския гений—гений, който измѣри силитѣ си съ антична Атина, съ гордия Римъ и надутата Византия и наредъ съ тѣхъ създаде култура за слава на рода си и полза на славянството. Появата на този трудъ въ нашитѣ исторически дни не е обикновено явление — той е голѣмъ духовенъ приносъ и важна символична насока. Величието на единъ народъ никога не се мѣри и почива само върху широка територия, богато стопанство и физическа мощъ—това е трева, която скоро изсъхва, и димъ, който безследно изчезва! Величието на народъ и държава се търси въ духа и духовното — духътъ твори и духовното обезсмъртява народитѣ; затова мждъръ е повикътъ у насъ надъ земя, стопанство, благоустройство и богатство преди всичко да се цели духовното сплотяване и духовниятъ разцвѣтъ на нова и почти обединена България — въ това трѣбва да търсимъ и градимъ величието на отечеството. Стѣпка къмъ този градежъ и разцвѣтъ е и новата книга на г. Киселковъ.

Новата книга съдържа: I. — 1. България преди св. Климента; 2.— Произходъ и тѣмни младини; 3.— Сътрудникъ на светитѣ Братя; 4.— Въ българската столица; 5.— Две школи—въ Преславъ и Деволя; 6.— На епископския тронъ; 7.— Епархията на св. Климента; 8.— Епископска дейностъ: църковникъ, просвѣтителъ, книжовникъ и поетъ; 9. Св. Климентъ ли е стѣкмилъ кирилицата; 10.— Последнитѣ години на светеца; 11.— Св. Климентовитѣ мощи; 12. — Народна почитъ къмъ светеца; и литература. II. Жития на Охридскитѣ светци Климентъ и Наумъ: 1.— Пространното житие на св. Климента; 2.— Краткото житие на св. Климента; 3.— Най-старото житие на св. Наума и 4.— Второто житие на св. Наума.

Съдържанието сведочи, че предъ насъ има една подробна и ценна, обоснована и поучителна монография за великия първосветителъ и първоучителъ св. Климента, на когото Църква и училище, родъ и родина дължатъ славата и безсмъртието си въ вѣковетѣ. На стр. 9 авторътъ правдиво, заслужено и възпитателно пише: „За велика радостъ на князь Бориса и на цѣлия български народъ, въ 885 г. сждбата изпратила въ България св. Климента Охридски, за да запознае най-напредъ нашия народъ съ азбуката на великитѣ си учители, светитѣ братя Кирилъ и Методий, да стане той пръвъ неговъ истински просвѣтителъ, съ помощта на живата славянска речъ, да положи основата на българската книжнина, да подготви условията за правилното развитие на българския народъ въ религиозно и интелектуално отношение, за да може и той, българскиятъ народъ, да даде крила и мощъ на своя творчески гений, та да се прояви

не следъ много години като истински създател на материални и духовни блага. И наистина, ако не бѣше дошълъ Климентъ въ България, едва ли нашиятъ народъ щѣше да заеме онова челно мѣсто, което свѣтътъ му отрежда въ полето на общочовѣшкия културенъ напредѣкъ, и то въ едно време, когато освенъ гърцитѣ и римлянитѣ, нито единъ отъ днешнитѣ малки и велики културни европейски народи не е ималъ още нито свое писмо, нито своя книжнина, нито своя църква, нито дори своя национална държава! Тази извадка е червена нишка въ книгата—тази мисълъ се разстича въ цѣлото съдържание.

За родоначалника на отечествената култура е писано много и отъ мнозина — много нѣщо около неговия произходъ, подготовка, мѣстослужение, творчество и заслуги е теоретично спорно и исторически колебливо за перото на ученитѣ. Всички тѣзи пукнатини въ историята се разглеждатъ въ новия трудъ подъ ново освѣтление и особита обосновка—нѣща, които правятъ книгата още поинтересна, независимо отъ богатото и разностранно съдържание изобщо. Нѣкои твърдения могатъ да се окажатъ силни и трудно установими съ факти — все пакъ иматъ стойностъ като заченки и посочки къмъ пълната истина около живота и дейността на безсмъртния св. Климентъ.

Писаното до тукъ изключва всѣка препорѣка—книгата е насъщна духовна нужда за служителитѣ на амвона, за учителитѣ по религия, за всѣки буденъ духъ, за всѣки трезвъ общественикъ, за всѣки искренъ българинъ. Книгата се доставя отъ автора — София, ул. „Царь Петъръ“ № 14. Любознателниятъ читателъ може да се снабди и съ други трудове отъ сѣщия авторъ—все отъ този родъ и съ такава насока: 1. Славянскитѣ просвѣтители Кирилъ и Методий; 2. Житие на св. брата Кирилъ и Методий; 3. Българската книжнина презъ Симеоновия вѣкъ; 4. Беседа противъ богомилитѣ отъ презвитеръ Козма; 5. Свети Иванъ Рилски—жития; 6. Рилскитъ манастиръ; 7. Григорий Синаитъ, представителъ на мистицизма въ Византия презъ XIV вѣкъ; 8. Житието на Св. Теодосий Търновски като исторически паметникъ; 9. Св. Теодосий Търновски; 10. Патриархъ Евтимий (слово отъ Григорий Цамблакъ); и 11. Патриархъ Евтимий — животъ и дейность.

Ибр.

ПИСМА И ДОПИСКИ.

Изъ живота на епархиитѣ.

Пловдивска епархия *Рел. просвѣтна и благотворителна дейность* на детскитѣ и ученически православни християнски д-ва въ Пловдивска епархия презъ учебната 1940/1941 година.

Въ Пловдивска епархия има 467 д-ва; 4 юношески, 23 ученически и 440 детски.

Въпрѣки че условията презъ изтеклата учебна година не бѣха много благоприятни, все пакъ, благодарение усърдието на учителитѣ-ръководители и ценното съдействие на енор. свещеници — духовни ръководители, дружествата продължиха своята дейность, а нѣкои дори развиха похвална добротворна дейность, особено когато преминаха презъ нашата страна освободителнитѣ германски войски.

Отчети не сж представили 150 д-ва, понеже частъ отъ ръководителитѣ бѣха мобилизирани.

Въ отчетенитѣ 317 д-ва членуватъ 29,363 ученика: 14,025 момчета и 15,338 момичета. Изнесени сж презъ годината отъ учителитѣ-ръководители, отъ свещеници и други лица 5241 беседи съ религиозно хравствено съдържание. При д-вата има основани 158 норове, които взиматъ участие при богослужението,

при утра и концерти. 162 д-ва иматъ знамена. Презъ годината д-вата сж изнесли 643 утра; 92 д-ва сж коледували и 102 лазарували. Свои библиотеки съ добра и подобрена книжнина иматъ 295 д-ва. Общиятъ брой на книгитѣ е 15,335 и отъ тѣхъ сж се ползували 16,711 ученика.

За успѣха на религиозно-просвѣтната работа допринася доста издаваното отъ св. Митрополия детско религ. списание „Християнче“, което презъ годината е било получавано отъ 22,711 деца въ епархията, а цѣлиятъ му тиражъ възлиза на 40,000 броя. Отъ голѣмо възпитателно значение сж били и устройванитѣ отъ всѣко д-во екскурзии до близки и по-далечни свети и исторически мѣста и паметници. Много отъ дружествата сж закупили икони и картини за украса на училищнитѣ стаи. Общата парична наличность на д-вата за сега е 204,363 лв.

Социално-благотворителната дейность на д-вата е похвална. Тая година тя се прояви особено къмъ скжпитѣ ни гости германски войници. Малкитѣ християнчета подчертаха любовта си къмъ тѣхъ. Много отъ д-вата чрезъ нарочни комисии обходиха и посетиха болницитѣ въ Пловдивъ и поднесоха на раненитѣ германци сладкиши, плодове, яйца, козунаци и цвѣтя. Децата не забравиха и своитѣ нуждаещи се братчета. За благотворителни цели отъ христ. д-ва сж раздадени само въ пари 95,948 лв., а раздаденото въ натура е по-голѣмо.

За да се създаде по-високъ духъ и по-голѣма сплотеность и за да се потикнатъ малкитѣ християнчета-ученици, членове на хр. д-ва, къмъ по-деенъ християнски животъ, св. Митрополия презъ изтеклата година уреди три пунктoви сбирки на християнскитѣ д-ва въ селата Перушица и Брѣзово (Пловдивско) и въ Лжджене (Пещерско). На тѣзя сбирки Н. В. Преосвещенство митрополитъ Кирилъ е произнасялъ подходящи беседи. Сбиркитѣ бѣха извъредно хубави празднества, които направиха дълбоко впечатление и създадоха истинска радостъ у хилядното множество християни и учаци се, защото сбиркитѣ се провеждаха по предварително изработена програма отъ съответния организационенъ комитетъ. На тия сбирки бѣха осветени 30 дружествени и 8 братствени знамена.

Презъ лѣтото св. Митрополия, както и други години, уреди въ нѣкои отъ епархийскитѣ манастири детски лѣтoвища. Въпрѣки труднитѣ и изключителни времена, бѣха уредени две митрополитски лѣтoвища: едно въ Калоферския мъжки манастиръ и второ въ манастира „Св. Петка“ — Асеновградско. Желѣзничарското дружество „Св. Иванъ Рилски“, съ благословението на епархийския Архиеп. уреди трето лѣтoвище за желѣзничарскитѣ деца отъ областта въ манастира „Св. Врачове“, край с. Кукленъ, Асеновградско.

Въ лѣтoвищата бѣха събрани деца на крайно бедни родители, а сжщо и 20 българчета отъ Македония. Лѣтуваха общо 215 деца на възраст отъ 7—15 години. Въ тѣзи свети мѣста, разположени срѣдъ красива природа, беднитѣ лѣтoвници, подъ неуморнитѣ грижи на своитѣ ръководители, укрепнаха духомъ и тѣломъ. Съ задоволство можа да се отбележи, че децата следъ едномесечния престой въ манастиритѣ, сж придобили добри навици и сж се привързали по-силно къмъ Църквата. Храната е била винаги изобилна и питателна. Наддали сж на тегло отъ 2—4 кгр.

Варнено-преславска епархия. *Обиколката на Варнено-преславския митрополитъ Иосифъ изъ епархията.* Презъ месецъ октомврий Негово Високопреосвещенство митрополитъ Иосифъ е посетилъ градоветѣ: Добричъ, Шуменъ, Провадия, Преславъ и се-

лата: Драгоево, Бѣла-рѣка, Дивядово, Бѣлсково, Градинарово, В. Друмево, Комарево, Аспарухово, Преджа-Ганчево, Житница, Султанци, Джебравино, Князево, Невша, Бѣлоградецъ, Вѣтрино, Доброплодно, и Петровъ-долъ.

Въ всички села Митрополитътъ е билъ посрещнатъ съ голѣма любовъ отъ всички селяни. Въ всѣко село митрополитъ Иосифъ е извършвалъ молебень и водосветъ, държалъ е поучителни беседи и е водилъ разговори съ селянитѣ по въпроситѣ, които най-вече интересуватъ селянина.

Въ с. Комарево Негово Високопреосвещенство е положилъ основния камъкъ за нова църква. Въ с. Дивядово е отслужилъ св. Литургия. На Димитровденъ Негово Високопреосвещенство ще бжде въ с. Вѣтрино, за да освети новия паметникъ за падналитѣ въ войнитѣ.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Св. Синодъ на Българската църква.

Окръжно № 8005 отъ 4. XI. т. г. до епархийскитѣ Архiereи — приканятъ се да наредятъ до свещеницитѣ въ епархийтѣ си да влѣзатъ въ връзка съ преподавателитѣ по религия въ гимназитѣ нимъ разкриятъ заблудитѣ на протестантското книгоиздателство „Духовно слово“.

Ваше Високопреосвещенство,

Протестантското книгоиздателство „Духовно слово“, ул. „20 Апрель“ № 3, София, е изпратило едно писмо-реклама до всички преподаватели по религия въ гимназитѣ, предлагайки имъ да набавятъ за ученицитѣ Новия Заветъ, като пособие по предмета Религия съ история на Българската църква.

Въ писмото-реклама се настоява учителитѣ да предпочитатъ да купятъ отъ протестантското издание на Новия Заветъ, като биватъ заблуждавани тѣ, че синодалнитѣ издания на Св. Писание стрували много скъпо — Библията струвало 100 лева, Новия Заветъ — 35 лева и Евангелието — 20 лева. А за да заблуди неосведоменитѣ и да разпространи своето издание като синодално, горното книгоиздателство е залепило на протестантското издание на Новия Заветъ една дебела ивица хартия върху надписа на вътрешната корица: „издава британското и чуждестранно дружество“.

Въ заседанието си на 30. X. т. г. Св. Синодъ се занима съ писмото-реклама на протестантското книгоиздателство „Духовно слово“ и реши да приканимъ Ваше Високопреосвещенство да наредите до благоговѣйнитѣ свещеници въ богодарованата Ви епархия да влѣзатъ веднага въ връзка съ г. г. преподавателитѣ по религията въ гимназитѣ, на които да разкриятъ скрититѣ цели и заблуди на горното книгоиздателство, като имъ съобщатъ, че синодалнитѣ издания на книгитѣ отъ Св. Писание сж се отстъпвали и отстъпватъ на ученици, както следва: Св. Библия по 70 лева, Новия Заветъ — 25 лева и Евангелието — 15 лева.

Горнитѣ книги могатъ да се доставятъ отъ Синодалната книжарница, София.

Препоръчваме се и пр.

Намѣстникъ председателъ на Св. Синодъ:

† Видинский Неофитъ.

Съдебно отдѣление.

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на *деветото* и *десетото* съдебни заседания на Св. Синодъ презъ зимната му сесия на 1941 година ще бждатъ сложени на разглеждане следнитѣ производства:

IX съд. заседание — 26. XI. 1941 г.

1) в. бр. д. № 119/38 г. на Христо Т. Дѣловъ, отъ Асеновградъ и Мария Т. Кондаклиева, отъ Пловдивъ.

2) в. бр. д. № 207/40 на Екатерина Ал. Додова и Иванъ П. Брѣмбевъ, отъ София.

3) в. бр. д. № 267/40 на Благой и Петкана Константинови, отъ с. Кукленъ, Асеновградско.

4) в. бр. д. № 9/41 на Виктория Ал. Иваноза и Самуилъ Ст. Везенковъ, отъ София.

5) в. бр. д. № 110/41 на Теню Хр. Желевъ и Каланфира П. Манолова, отъ с. Караджалово, Борисовградско.

6) в. бр. д. № 202/41 на Иванъ Петковъ Ивановъ и Гина Лилова Еленкова, отъ с. Видлица, Фердинандско.

7) в. бр. д. № 213/41 на Димо Ангеловъ и Надежда Д. Топлийска, отъ София.

8) в. бр. д. № 214/41 на Кина Петрова Николова и Никола Ил. Н. Кожухаровъ, отъ с. Стрелецъ, Горно-Орѣховско.

9) в. бр. д. № 215/41 на Каля Колева Пенева и Никола П. Василевъ, отъ с. Ст. Стамболово, Търновско.

10) в. бр. д. № 216/41 на Щоно Ат. Даритковъ, отъ с. Кирилъ, Златоградско и Рада Х. Узунова, отъ с. Райково Смолянско.

11) в. бр. д. № 217/41 на Андрей Николовъ Чакърровъ и Мария А. Николова, отъ Хасково.

12) в. бр. д. № 218/41 на Георги П. Кабакчиевъ и Николина П. Жостова, отъ София.

13) в. бр. д. № 219/41 на Лиляна П. Манкова и Димитъръ Ст. Априловъ, отъ София.

14) в. бр. д. № 220/41 на Кръстю Н. Маноевски и Марийка Ст. Минковска, отъ с. Враца, Ловчанско.

15) в. бр. д. № 221/41 на Михаилъ В. Граматиковъ и Катерина К. Вългачка, отъ Пловдивъ

X съд. заседание — 29. XI. 1941 г.

1) в. бр. д. № 34/40 на Никола В. Абаджиевъ, отъ с. Подайва, Исперихско и Марина Колева, отъ Исперихъ.

2) в. бр. д. № 179/40 на Борисъ Н. Велевъ, отъ с. Паскалевецъ и Мария. Ат. п. Иванова, отъ с. Сергювецъ, Трънско.

3) в. бр. д. № 262/40 на Мария и Стоянъ Н. Миленкови, отъ София.

4) в. бр. д. № 281/40 на Мария А. Хр. Попова и Атанасъ Поповъ, отъ с. Поликраище, Горно-Орѣховско.

5) в. бр. д. № 119/41 на Георги Т. Дичевъ и Вѣра Ст. Панайотова, отъ София.

6) в. бр. д. № 222/41 на Любенъ Стояновъ Тасевъ, и Вѣра Н. Божкова, отъ Дупница.

7) в. бр. д. № 223/41 на Рачо Рачевъ Вълевъ и Жеча Рачева, отъ с. Дългополь, Провадийско.

8) в. бр. д. № 224/41 на Ставри Димитровъ Атанасовъ и Василка Петрова Костова, отъ Варна.

9) в. бр. д. № 225/41 на Димитъръ К. Диневъ и Дена Димитрова, отъ с. Приселци, Варненско.

10) в. бр. д. № 226/41 на Милко и Анастасия М. Люцканови, отъ Варна.

11) в. бр. д. № 227/41 на Димитъръ Йордановъ Ивановъ и Василка Йорданова Вичева, отъ с. Кочово, Преславско.

12) в. бр. д. № 228/41 на Павелъ Василевъ Павловъ и Ангелина Д. Перелингова, отъ с. Геленджикъ, Добришко.

13) в. бр. д. № 229/41 на пор. Димитъръ и Олга Хр. Ковачеви, отъ София.

14) в. бр. д. № 230/41 на Мара Здравка и Минко М. Карапеткови, отъ София.

15) в. бр. д. № 231/41 на Гона Стойнова Пѣйчева и Тодоръ Т. Ангеловъ, отъ София.

Забележка: Ако горнитѣ заседания не се състоятъ на опредѣленитѣ дати, или не се разгледатъ всички дѣла, отлагатъ се за следващото по редъ заседание.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

Завърнаха се отъ Германия и източния фронтъ групата български журналисти, водени отъ директора на печата г. д-ръ Николаевъ. Директорътъ изказа предъ представители на вестници своето голѣмо задоволство отъ посещението и своитѣ благодарности къмъ приятелския германски народъ.

Министърътъ на желѣзницитѣ г. Ив. Горановъ направи изявления предъ печата, въ които заяви, че следъ внимателни проучвания е откритъ черниятъ предавателъ, който прѣчеше на предаванията на нашето радио. Той се е намиралъ на полуостровъ Кримъ.

Въ Столицата пристигнаха група испански журналисти. Тѣ присъжествуваха и на празднеството по случай деня на будителитѣ.

Процесътъ срещу конспиративната група на д-ръ Г. М. Димитровъ продължава. Завърши разпитътъ на подсудимитѣ.

Въ Скопие станаха двудневни тържества по отпразднуване 25 годишнината отъ производството на завършилитѣ Скопска школа на голѣмия български военачалникъ полковникъ Б. Дранговъ. Присъжествуваха м-рътъ на благоустройството инж. Д. Василевъ и много официални лица.

Решителнитѣ боеве за Москва започнаха. Положението на болшевицитѣ е извънредно критическо въ южната част на тоя фронтъ, гдето градътъ Тула е достигнатъ отъ брониранитѣ части на генералъ Гудериянъ. Сраженията се водятъ вече въ предградията на Тула и се очаква падането на града въ най-кратко време. Германцитѣ настъпиха сжщо и въ сектора на Волоколамскъ, гдето съветскитѣ войски, споредъ собствени признания, сж били заставени да се оттеглятъ на нови позиции. Съобщава се, че на финландския фронтъ температурата спаднала на 24° подъ нулата. Въ областта на Москва студоветѣ сж още по-голѣми. Тѣй пжтицата сж станали проходими, защото калната почва е замръзнала. Ударитѣ срещу Кримъ и Ростовъ даватъ вече своитѣ резултати. Следъ постигнатия пробивъ на провлака, сега вече бързо продължава настъплението въ самия полуостровъ. Билъ превзетъ Симферополъ. Въ Донецкия басейнъ германскитѣ войски преминаха на нѣколко мѣста горното течение на рѣката Донецъ.

При откриване на новата сесия на Народното събрание, председателътъ на турската република г. Исметъ Инъюню, спирайки се на външната политика, заяви, че Турция пази спокойствие по голѣмитѣ събития на Балканитѣ и Близкия изтокъ. Турция държела за приятелството си съ Германия, но остава вѣрна и на съюза си съ Англия. Тя щѣла да брани позицията

на миръ и неутралитетъ, готова да се противопостави съ сила на евентуално нападение.

Следъ падането на Одеската областъ, сега се съобщава, че тя щѣла да стане ромънска провинция, подобно на Бесарабия и Буковина. Започнато е административното и стопанско организиране на областта.

Управлението на турскитѣ желѣзници пое окончателно експлоатацията на бившия гръцки дѣлъ отъ европейската линия между Питионъ и Свиленградъ.

Мусолини произнесе голѣма речъ въ Римъ, въ която изрази своята увѣреностъ въ победата на силитѣ отъ осьта. Фюрерътъ отправи поздравителна телеграма по случай годишнината отъ похода къмъ Римъ.

Отъ Германия и Италия се получиха твърде ласкави преценки за Тронното слово, произнесено отъ Н. В. Царя при откриване на Народното събрание. Подчертаватъ се пасажитѣ, въ които сж изтъкнати добритѣ приятелски връзки, които сжществуватъ между България отъ една страна и Турция и Румъния — отъ друга.

Въ Атлантическия океанъ германскитѣ подводници развивали извънредно оживена дейностъ. Единъ конвой, който напусналъ Гибралтаръ следъ шестдневно преследване, билъ нападнатъ и потопени били 47,000 тона.

Въ Чехия се извършиха редица смъртни присъди въ връзка съ готвеното национално въстание. Екзекутирани бѣха и м-ръ председателътъ инж. Елиясь, а сжщо и кметътъ на Прага Клапка, осждени за държавна измѣна.

Въ Англия се засилва недоволството срещу политиката, провеждана отъ правителството. При единъ митингъ, двама министри били освиркани, тълпата искала откриването на нови фронтове. Болшевишкото влияние се засилвало.

Въ Сърбия бѣха извършени нови нападения срещу германски военни лица. Четнишкото движение се засилва, безъ правителството на ген. Недичъ да успѣе да се справи съ него, Това наложило въвеждането на нови строги мѣрки.

Рузвелтъ произнесе голѣма речъ, изпълнена съ нападки срещу Германия. По този случай правителството на Райха обнародва особена декларация, въ която отхвърли като невѣрни обвиненията, че Германия искала да завладѣе Южна Америка, че щѣли да се премахнатъ всички религии и пр.

Японскитѣ армии претърпѣха редица предвижвания. На Съветската граница била струпана 500 хилядна войска. Председателътъ на министерския съветъ Того заяви, че страната трѣбва да бжде готова за всичко.

ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА ДЪТОПИСЪ.

I. У насъ.

Приветствени телеграми, размѣнени между Царицата и Намѣстникъ председателя на Св. Синодъ по случай тезоименния день на Нейно Величество.

Негово Високопреосвещенство Видинския митрополитъ Неофитъ, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ, София.

Кричимъ. Благодаря вседушевно на Ваше Високопреосвещенство и на Високопреосвещенитѣ Синодални Архиепери за топлиѣ честитки и хубави молитвени пожелания, които ми изказвате на деня на всебългарския и мой ангель-Покровителъ.

Иоанна.

*
*Нейно Величество Царица Иоанна,
Двореца — София.*

Отъ името на Св. Синодъ и отъ наше име поднасяме на Ваше Величество сърдечни честитки и благопожелания по случай деня на Вашия и всебългарски небесенъ ангелъ-Покровитель. Вашето идване въ България бѣ благодатно отъ Бога благословено съ щастливи събития за Царь, Родъ и Родина. Светата ни Църква всеусърдно моли Всеподателя Бога да осѣнява Ваше Величество съ щедрата Си дѣйствица и да дарява Вамъ и на Царския Домъ щастие и благоденствие и все по-свѣтли дни на обединения ни народъ.

Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ:
† *Видинский Неофитъ.*

Праздникътъ Св. Иванъ Рилски. На 1 тоя месецъ — праздникътъ Св. Иванъ Рилски — бѣ тезоименниятъ денъ на Н. Величество Царицата и денътъ на Народнитѣ будители. По тоя случай въ храма-паметникъ „Св. Александъръ Невски“, следъ светата Литургия, бѣ отслуженъ благодарственъ молебенъ за Н. Величество Царица Иоанна, а подиръ това, на площада предъ храма — поменъ за починалитѣ народни будители и молебенъ за живитѣ. И двата молебена извърши Н. Високопреосвещенство Видинский митрополитъ Неофитъ, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ, заедно съ Н. Високопреосвещенство Вратчанский митрополитъ Паисий и многоброенъ клиръ. Присъжествуваха представители на Двореца, министерский съветъ, начело съ министъръ-председателя г. Б. Филовъ, председателътъ на Нар. събрание г. Хр. Калфовъ, генералитетътъ, студенти, ученици и голѣмо множество граждани. На площада произнесе хубава речъ за празника професорътъ отъ Богословския факултетъ г. Д. Дюлгеровъ.

Патронниятъ праздникъ на Софийската духовна семинария. На 1 ноемврий Софийската духовна семинария чествува своя патронъ св. Иванъ Рилски. По този случай се отслужи архирейска вечерня и св. Литургия отъ Негово Високопреосвещенство Софийския митрополитъ Стефанъ, въ съслужение съ Негово Високопреподобие архимандритъ Николай, ректоръ на семинарията, и семинарски клирици. Високопреосвещениятъ Митрополитъ произнесе и хубави слова за празника — на вечернята и на Литургията. Презъ време на службата се извършиха и две ржкоположения на двама учителъ-възпитатели при семинарията: иеродяконъ Иларионъ — въ иеромонашество, а г. Василь Николовъ — въ дяконство. Следъ св. Литургия се извърши и водосветъ, по установенъ обичай, въ двора на семинарията. Храмътъ и дворътъ бѣха пълни съ богомолци. За официалнитѣ гости имаше скроменъ приемъ. На приема и традиционния обѣдъ присъжествуваха Тѣхни Високи Преосвещенства митрополититѣ Неофитъ Видински, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ, Стефанъ Софийски, Паисий Вратчански, Негово Високопреподобие архимандритъ Дамаскинъ, секретаръ на Св. Синодъ, и други. Въ 5 ч. следъ обѣдъ, въ Митрополийския салонъ, семинарията даде концертъ съ сказка — много добре посетенъ и изнесенъ. Подробна статийка за праздеството ще дадемъ въ идния брой на вестника.

† **Атанасъ Райковъ Анковъ.** На 2 т. м. въ София почина, на 50-годишна възраст, Атанасъ (Анко) Райковъ Анковъ, братъ на Високопреосвещения Вратчанский митрополитъ Паисия. Опѣлото му се извърши на 4-и въ съборната църква „Св. Недѣля“ отъ Н. Високопреосвещенство Софийския митрополитъ Стефанъ,

подпомогнатъ отъ Високопреосвещениятъ митрополити Търновския Софроний и Пловдивския Кириль, отъ Преосвещения Знеполски епископъ Флавианъ и многоброенъ клиръ отъ архимандрити, свещеници и дякони. На опѣлото присъжествува и Н. Високопреосвещенство Видинский митрополитъ Неофитъ, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ. Развивайки въ своята речъ православния възгледъ за смъртта и за утехата отъ вѣрата въ възкресението, Високопреосвещ. Стефанъ посочи покойника като вѣренъ синъ на Църквата и родината. На „*Приидите послѣднее цѣлованіе*“ всички архиереи, свещеници и голѣмото множество присъжествуващи изказаха съболезнованията си на Н. Високопреосвещенство митрополитъ Паисия.

Богъ да прости починалия Анко Райковъ.

Родолюбива сказка. На 2 т. м. преди обѣдъ, въ аулата на Софийската духовна семинария, писателятъ г. Стилиянъ Чилингировъ, председателъ на Съюза на писателитѣ, произнесе сказка, на тема: „Българскийтъ народностенъ духъ и езикъ презъ вѣковетъ“. Сказката бѣ нанизъ отъ идеи, чувства и факти, които образуваша пъстъръ вѣнецъ за родното минало. Сказчикътъ завладѣ аудиторията си, която го слуша въ трепетъ и умиление презъ цѣлото време. Присъжествуваха Ректорътъ, учители и ученицитѣ.

Нови богословски книги. По поводъ научното състезание около новооткрититѣ доцентири по догматика и апологетика въ Богословския факултетъ при Държавния университетъ, излѣзли сж отъ печатъ следнитѣ богословски трудове: 1 — *Св. Киприянъ Картагенски — възгледъ за Църквата* отъ Д-ръ Илия К. Цоневски, стр. 111, цена 40 лв.; 2 — *Философия и мирогледъ* отъ Д-ръ Димитъръ Пеневъ, стр. 112, цена 40 лв.; 3 — *Проблемата за човѣка* отъ Борисъ п. Стоименовъ, стр. 171, ц. 60 лв.; 4 — *Произходъ на свѣта и история на земята споредъ науката и Библията* отъ Борисъ Мариновъ, стр. 68, ц. 35 лв.; 5 — *Пътътъ отъ човѣка къмъ Бога у Паскаля*, отъ монахъ Д-ръ Серафимъ, стр. 63, ц. 40 лв.; и 6 — *Разумъ и чудо* отъ Борисъ Поповъ, стр. 122, ц. 50 лв.

Извънредна матуритетна сесия. На 3 т. м., сутринята, въ Софийската духовна семинария се открива извънредна зрѣлостна сесия за ученици-семинаристи отъ Македония, завършили шести класъ безъ матура въ бивши сръбски духовни семинарии. Числото на тѣзи зрѣлостници е 12. Първиятъ имъ писменъ изпитъ бѣ по български езикъ — падна имъ се тема „Св. Климентъ Охридски и неговото значение за българския народъ“. Програмата на изпититѣ е съкратена — по подобие на програмата въ Министерството на просвещението, съставена за завършили сръбска гимназия безъ матура.

II. Въ чужбина.

Ромънската църква. *Възстановяване на църковния животъ въ Буковина.* На 27 юни 1940 г., въ деня, когато новоизбраниятъ буковински митрополитъ Титъ щѣше да заеме тържествено митрополитската катедра въ Черновицъ, съветскитѣ войски привършиха окупирането на Буковина.

Една година по-късно, когато съюзническитѣ германски и ромънски войски освободиха Буковина отъ болшевишко иго, митроп. Титъ отново поема ржководството на църковния животъ въ цѣлата си епархия.

Митрополитъ Титъ, както съобщаватъ ромънскитѣ вестници, посетилъ Черновицъ и околнитѣ мѣста, интересувайки се отблизу за състоянието на религиозния животъ следъ бурята на противорелигиозната болшевишка дейность. Той отправилъ пастирско послание до

свещеницитѣ, чрезъ което ги подкачялъ да се поставятъ съ любовъ и преданостъ въ служба на вѣрующитѣ, да докладватъ за материалнитѣ щети, причинени отъ антирелигиозния болшевишки режимъ, и да извършатъ, незабавно и даромъ, изоставени литургически действия — кръщавания, вѣнчавки, погребения и др. Въ посланието се подчертавало, че силното религиозно настроение, което залива маситѣ, трѣбва да срещне живата евангелска проповѣдь и дейностъ на духовнитѣ пастири.

Въ освободената часть на Русия. *Духовна семинария въ Житомиръ.* „Православная Русь“ съобщава, че въ градъ Житомиръ се откривала духовна семинария, въ която щѣло да се преподава на украински езикъ.

Въ Англия и въ Америка. *За и противъ подпомагането на болшевицитѣ.* Презъ миналата седмица една телеграма отъ Амстердамъ съобщи, че при разискванията въ английската камара на лордоветѣ по подпомагането на Съветска Русия взелъ думата и Кентерберийскиятъ архиепископъ. Застъпвайки сжщо гледището, че Англия дѣлжи бърза подкрепа на болшевицитѣ, архиепископътъ казалъ, че, болшевизмътъ заслужава да бжде подпомогнатъ, защото билъ *крепителъ и защитникъ на християнството.* А телеграма отъ Нью-Йоркъ съобщи, че, споредъ единъ неотдавна направенъ референдумъ, 92 на сто отъ североамериканското духовенство се обявило срещу възможната намѣса на Съединенитѣ Щати въ войната извънъ западното полукълбо и срещу подпомагането на болшевицитѣ.

Въ Германия. *Църквата подкрепя Фюрера въ борбата срещу болшевизма.* Въ връзка съ най-последнитѣ изявления на г. Рузвелта, че вѣроизповѣданията въ Германия били подложени на преследвания, че църквата въ Райха не одобрявала борбата срещу болшевизма, поради което Фюрерътъ възнамѣрявалъ да съспендира всички до сега сжществувачи религии въ Германия, като ги замѣни съ нова нѣмска националсоциалистическа религия, тия дни епископътъ на Мюнстеръ — графъ Галенъ, изпратилъ окръжно, съ което подканя всички вѣрующии къмъ борба съ болшевизма, за да бжде спасена християнската култура. По думитѣ на графъ Галенъ, голѣмо щастие за свѣта е, че на 22 юний 1941 год. Фюрерътъ съумѣ навреме да прозре безскрупулността на Съветитѣ спрямо склочения презъ 1939 година германо-съветски пактъ. Изтъквайки колко е разрушително за свѣта комунистическото учение, епископътъ подканя всички вѣрующии германци и германки непрекъснато да се молятъ за победа на храбритѣ германски войници надъ безбожнитѣ болшевици, които застрашаваха Германия и цѣла Европа.

Желѣзария и лѣярство „КАМБАНА“ Братя Д. Алексиеви

ф-ка Бабина поляна № 20

Магазинъ ул. Нишка № 10 СОФИЯ Тел. 25703
Винаги готови първокачествени камбани сжщо изработваме и по поръчка и замѣняваме старитѣ спукани съ нови.
1—187—1

КАМБАНА НАДЪ КАМБАНИТѢ ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

Душанското църковно настоятелство посети фабриката на камбанолѣяритѣ

Стоянъ Д. Алексиеви и Синове

живущи на ул. Хубава Грозданка № 4 София (9) и намѣри голѣмъ изборъ отъ камбани, които по конструкцията, звукъ, мелодия, здравина и качество сж ненадминати, затова и купи 1 по тонъ.

КАМБАНА

Настоятелството благодари на дипломиранитѣ камбанолѣяри за превъзходната имъ работа.

Отъ Настоятелството.

1—186—1

Председ. свещ. Георги Н. Пеневъ.

Обявление № 781. Изгубеното кръщелно свидетелство на Драгоманъ Христовъ, отъ гр. Трънъ, да се счита невалидно. Издаденъ е дубликатъ.

гр. Трънъ, 18 октомврий 1941 година.

1—184—1

Арх. Намѣстникъ: прот. Петъръ Калевъ.

Обявление. Изгубеното кръщелно свидетелство на Петра Стоянова Атанасова, отъ с. Българи, М.-Търновска околия, да се счита невалидно. Издаденъ е дубликатъ.

с. Българи, 18 октомврий 1941 г.

1—180—1

За енор. свещеникъ: Кирилъ Поповъ.

Гл. редакторъ: Хр. Поповъ.

Печатъ С. М. Стайковъ — София.

СИНОДАЛНО КНИГОИЗДАТЕЛСТВО

София, пл. „Св. Недѣля“ № 17

Въ Синодалната книжарница въ София ще намѣрите на складъ всички богослужебни, прочитни и други книги, както и голѣмъ брой религиозни картини различни голѣмини.

Всички свещеници, църковни настоятели и други служебни лица, които иматъ нужда отъ духовна литература, да се отнесатъ направо до

СИНОДАЛНА КНИЖАРНИЦА

София, пл. „Св. Недѣля“ 17. — Чекова смѣтка № 280